

Прикладом цього є ст. 74 Конституції України забороняє проведення всеукраїнського референдуму з питань податків, бюджету та амністії [1, с. 22].

Отже, переважна частина суспільних відносин, що регулюються нормами конституційного права України, є досить складними. Цим обумовлюється застосування у їх регулюванні не якогось одного методу, а їх комплексу.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Погорілко В.Ф. Конституційне право України: Підручник / В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко. – К.: Прецедент, 2009. – 344 с.
3. Шапгала Н.К. Конституційне право України: [навч. посіб.] / Шапгала Н.К., Задорожня Г.В. – Запоріжжя: Дике Поле, 2012. – 479 с.
4. Майданник О.О. Конституційне право України: Навч. посіб. / О.О. Майданник. – К.: Алерта, 2011. – 380 с.

Миронова В.І.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ФОРМА І СТРУКТУРА КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Конституція стала найважливішим здобутком національної політико-правової думки, втілила найкращі здобутки державотворення. Чинна Конституція України пройшла складний шлях становлення і розвитку, еволюціонуючи у контексті генезису вітчизняного конституційного права. Вона стала вершиною, найбільш значущим здобутком української теорії та практики конституціоналізму.

Для України Конституція 28 червня 1996 р. стала символом консолідації народу в розбудові України як суверенної й незалежної, демократичної, соціальної, правової держави. Водночас Конституція України є найважливішою категорією національного конституційного права, його серцевиною [2, с 528].

Конституція – це особливий інститут правової системи держави, якому належить правове верховенство по відношенню до всіх її актів. Це не просто закон, а основний закон країни: закон законів. Конституція оформляє національну систему права, об'єднує діюче законодавство, визначає основи законності і правопорядку в країні.

Цінність Конституції полягає в тому, що її положення є основою подальшої модернізації держави і суспільства, вона – фактор демократизації соціуму. Слід враховувати й те що Конституція є базою забезпечення стабільності державного

Крім того, необхідно встановити обов'язок юридичних осіб забезпечити своїм акціонерам (учасникам) доступ до позовних заяв і судових рішень, направлених юридичній особі судом, що розглядає справу, яка впливає з корпоративного спору, щодо даної юридичної особи.

Проте навряд чи проблема корпоративних конфліктів в нашій країні у недалекому майбутньому буде розв'язана остаточно, оскільки конфлікт інтересів спочатку закладений в самій структурі суспільства, в якій різні групи осіб переслідують різні інтереси. Тут важлива не стільки регламентація дій органів управління суспільства і акціонерів, скільки вироблення ефективних механізмів узгодження різноспрямованих інтересів численних учасників корпоративних відносин, захисту прав більш слабкої сторони в правовідношенні (як правило, такою стороною виявляються міноритарні акціонери) і недопущення зловживання правом.

Література:

1. Тарасова О. В. Проблеми управління великими підприємствами в Україні / О. В. Тарасова // Науковий вісник ОДЕУ. Всеукраїнська асоціація молодих науковців. Науки : економіка, політологія, історія. – 2006. – № 4(24). – С. 235 – 242.
2. Жорнокуй Ю. Шляхи вирішення конфліктних ситуацій (корпоративних конфліктів) в акціонерних товариствах / Ю. Жорнокуй // Право України. – 2009. – № 10. – С. 190-198.
3. Вінник О. Корпоративні конфлікти : поняття, види, правові механізми попередження і розв'язання / О. Вінник // Українське комерційне право. – № 7. – 2006. – С. 60–77.

Федоров Вячеслав Веніамінович,

здобувач Академії муніципального управління

ПІДХОДИ ДО ЕФЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ

Податкова система, що склалася без науково обґрунтованого методологічного підходу, стала гальмом економічного розвитку, основним чинником відходу суб'єктів господарювання «в тінь» і скорочення бюджетних надходжень. На сучасному етапі найістотнішими недоліками податкової системи в Україні є її нестабільність і часті зміни на законодавчому рівні, які створюють напругу у відносинах «податкова система – платники податків», знижують їх господарську активність, уповільнюють економічне зростання, перешкоджають формуванню правової економічної культури.

засобами або шляхом вирішення суперечностей, що перебувають в основі конфлікту, або шляхом узгодження інтересів протиборчих сторін, або шляхом імперативного припису відповідного органу [2, с. 192].

Врегулювання та попередити конфлікти на практиці можна за допомогою створення нормативних або законодавчих актів.

Для створення ефективного механізму вирішення конфліктних ситуацій необхідно додатково законодавчо передбачити наступні положення:

- уточнити перелік категорій корпоративних спорів, що належать до підсудності господарського суду, а саме, доповнити даний перелік вказівкою на спори, пов'язані з відкликанням, обранням, припиненням повноважень і відповідальністю осіб, що входять до складу органів управління і контролю юридичної особи, а також осіб, що входять до складу колегіальних виконавчих органів або здійснюють функції одноособового виконавчого органу юридичної особи, включаючи справи за позовами до реєстраторів власників іменних цінних паперів акціонерних товариств;

- встановити норму про застосування заходів забезпечення позовів на вказані вимоги виключно господарським судом за місцезнаходженням юридичної особи, обмежити можливість застосування забезпечувальних заходів;

- передбачити норму про обов'язкове об'єднання в одне провадження пов'язаних між собою вимог, які впливають з одного корпоративного спору, що повинно вирішити проблему ініціації безлічі судових розглядів, спрямованих на змиту корпоративного контролю, одночасно в декількох процесах у межах одного суду, що, у свою чергу, допускає можливість ухвалення спірних судових актів щодо тієї ж юридичної особи одним і тим же судом;

- забезпечити відкриту інформацію про ініційований судовий розгляд, пов'язаний з корпоративним спором, з метою недопущення приховування від іншої сторони факту свого звернення до суду, що часто використовується недобросовісними учасниками корпоративних відносин задля захоплення контролю над юридичною особою. У результаті зацікавлені особи, навіть ті, щодо яких виник корпоративний спір, позбавляються можливості взяти участь у розгляді справи і дізнаються про наявність судового спору лише після того, як судом вже було прийнято відповідне рішення.

Задля недопущення аналогічних ситуацій необхідно передбачити закріплення в Господарському процесуальному кодексі норми про обов'язкове оперативне повідомлення юридичної особи, у зв'язку з діяльністю або участю в якій виник корпоративний спір, про прийняття позовної заяви до розгляду господарським судом, а також про вступ до провадження нових осіб, про зміну підстави або предмета позову, відмову від позову, визнання позову, ухвалення рішення суду тощо.

і суспільного ладу України. Вона є основою стабільного демократичного конституційного статусу людини і громадянина.

В Конституції України дістали втілення концептуальні положення Загальної декларації прав людини і громадянина, Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, Міжнародного пакту про соціально-економічні і культурні права, Європейської конвенції про захист прав людини і основних свобод тощо [3, с. 256].

Структура Конституції України відображає її зміст, дає уявлення про основні питання, що підлягають конституційно-правовому регулюванню. Під структурою Конституції України слід розуміти внутрішню взаємоузгоджену побудову Основного Закону як нормативно-правового акта найвищої юридичної сили.

Конституція України належить до кодифікованих конституційних актів. Вона існує у вигляді єдиного нормативно-правового акта, що складається із трьох основних частин: преамбули, основної частини, прикінцевих і перехідних положень.

Зміст Конституції проявляється в її формі, тобто у способі організації і вираження закладеного в ній нормативно-правового матеріалу [4, с. 536].

Традиційно за формою вираження нормативно-правового матеріалу конституції поділяють на писані та неписані. До писаних належать конституції, складені у вигляді єдиного нормативного акта, побудованого за певною схемою, а до неписаних – конституції, які складаються з багатьох законів, судових прецедентів, правових звичаїв, конституційних угод тощо [5].

Конституція України, як уже зазначалось, є єдиним кодифікованим актом, що закріплює засади організації державної влади в Україні, регулює взаємовідносини цієї влади, суспільства та індивіда, і має найвищу юридичну силу (ст. 8 Конституції України).

Найвища юридична сила Конституції України проявляється в тому, що:

- по-перше, її норми мають пріоритет перед нормами інших законів, а тим більше перед актами виконавчої влади та іншими нормативними актами, що є чинними на території України. Пріоритет Конституції поширюється також на міжнародні договори, про що свідчить положення ст. 9 Конституції, згідно з яким «укладання міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України»;

- по-друге, норми інших законів та підзаконних актів мають ухвалюватися на основі Конституції і повинні відповідати їй (ст. 8 Конституції України). Будь-який акт, що суперечить Конституції (за змістом чи за формою), має бути визнано недійсним [1].

Найвища юридична сила Конституції України забезпечується особливим порядком внесення змін до неї та особливою охороною Конституції, вирішальна роль у якій належить конституційному правосуддю.

Таким чином, Конституція України – це політико-правовий документ, в якому знаходять свій концентрований, офіційний вираз і закріплення головні, ба-

зові устої суспільного і державного устрою: належність державної влади, характер власності, права і свободи громадян, національне – державний і адміністративне – територіальний устрій, а також система і принципи діяльності механізму здійснення повновладдя народу. Конституція України побудована на засадах, що найвищою цінністю в державі є людина. Але норми записані в ній, не завжди відповідають дійсності, тому Конституція має постійно удосконалюватись, щоб справді бути Конституцією для народу.

Літератури

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Кравченко В.В. Конституційне право України. Навч. посіб. / В.В. Кравченко. – К.: Університет «Україна», 2004. – 528 с.
3. Бисага Ю.М. Конституційно – процесуальне право: Навч. посіб. / Ю.М. Бисага, В.В. Гомонай, В.І. Чичерський. – Ужгород: Басараб М.М., 2006. – 256 с.
4. Фрицький О.Ф. Конституційне право України: Підруч. / О.Ф. Фрицький. – К.: Юрінком Інтер, 2002. – 536 с.
5. Юринець Ю.Л. Конституційне право України. Навч. посіб. / Ю.Л. Юринець. – Ужгород: ФОП Бреза, 2014. – 368 с.

Новгородська І.М.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ОСНОВНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА В УКРАЇНІ

Правовою державою можна вважати суспільство, в якому панує верховенство права, діють справедливі закони, забезпечуються права і свободи людини та відповідальність влади перед громадянами, а також рівність всіх перед законом. Кожна держава здійснює свою діяльність за певними усталеними принципами. Вони можуть бути різними – від жорстоких, які властиві тоталітарним державам, до справедливих – які є ознакою демократичної держави. Адже, «принципи права – це провідні засади, ідеї права, які в конкретному вигляді характеризують його зміст, визначають спрямованість правового регулювання. Вони зумовлені об'єктивними закономірностями існування і розвитку людини, суспільства». У принципах зосереджено світовий досвід розвитку права, досвід цивілізації. Тому принципи права можна назвати стрижнем правової матерії» [1, с.142].

рахунок коштів Державного бюджету, або шляхом віднесення до місцевого бюджету загальнодержавних податків. Кошти на виконання власних повноважень органи місцевої влади можуть нагромаджувати із призначених для них власних джерел доходів.

Від ефективності бюджетного менеджменту залежить рівень соціально-економічного розвитку, фінансові можливості держави, добробут її громадян. Тому теоретичні положення бюджетного менеджменту повинні формуватися і реалізуватися на наукових засадах, відповідати соціально-економічній стратегії держави і національним інтересам.

Література:

1. Бюджетний кодекс України: закон України від 08.07.2010 № 2456-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>
2. Вергера С.А. Засади формування соціальної складової державної бюджетної політики. – // Актуальні проблеми економіки. – 2003. – № 8. – С. 174–192.
3. Михайленко С.В. Актуальні проблеми розвитку бюджетного менеджменту як науки і мистецтва // Актуальні проблеми економіки. – 2011. – № 1(115). – С.4-8.
4. Федосов В. Бюджетний менеджмент: Підручник / В. Федосов, В. Опарін, Л. Сафонова та ін.; За заг. ред. В. Федосова. – К.: КНЕУ, 2004. – 864 с.

Круглов В.В., к.держ.упр., доц., Шевченко К.О.

Харківський торговельно-економічний інститут КНТЕУ

ЗАКОНОДАВЧІ МЕТОДИ ВРЕГУЛЮВАННЯ КОРПОРАТИВНИХ КОНФЛІКТІВ

Корпоративні конфлікти – це суперечки, що виникають між: акціонерним суспільством, його акціонерами і менеджерами; між аутсайдерами, що володіють незначними пакетами або боргами підприємства, і інсайдерами (фактичними власниками і керівниками); між різними групами аутсайдерів, прагнучих до управління; між регіональною виконавською владою і власниками (або крупними акціонерами) основних підприємств регіону і т.п. В основі цих конфліктів лежать як природні суперечності між інтересами крупних і дрібних акціонерів, акціонерів і менеджменту, так і боротьба інвесторів за контроль над акціонерним суспільством [1, с. 237]. В практичному житті корпоративні конфлікти приймають найрізноманітніші форми, нерідко завдаючи серйозного збитку і самим їх учасникам, і суспільству в цілому.

Вирішення конфлікту – це та або інша позитивна дія (рішення) самих суб'єктів конфлікту або третьої сторони, що припиняє протистояння мирними